

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Ing. S. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupený JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D., advokátem se sídlem Týnská 12, Praha 1, proti **žalovanému: Rada Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 28.6.2017, č. 061/18R/2017,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3 000,- Kč, který mu bude vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce zdejšímu soudu doručil dne 25.8.2017 žalobu, kterou se domáhal zrušení usnesení Rady Ústeckého kraje ze dne 28.6.2017, č. 061/18R/2017, kterým byla jmenována dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. i) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon o krajích“), do funkce ředitelky Oblastního muzea v Chomutově, příspěvková organizace, na dobu určitou od 1.10.2017 do 30.9.2019, s možností prodloužení na dobu neurčitou Mgr. M. P. Současně se domáhal náhrady nákladů řízení.

Předně musí soud poznamenat, že v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), který vymezuje účastníky řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, korigoval označení žalovaného v daném řízení. Žalobce označil jako žalovaného Ústecký kraj, ovšem orgánem, který napadené usnesení přijal, byla Rada Ústeckého kraje. V § 69 s.ř.s. je výslovně uvedeno, že žalovaným je orgán, který rozhodl v posledním stupni. Proto soud přistoupil ke korekci označení žalovaného v tom směru, že za žalovaného považoval Radu Ústeckého kraje, neboť právě to byl orgán, který přijal žalobou napadené usnesení.

Před vlastním projednáním věci pak byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného úkonu žalovaného v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumání správního rozhodnutí může totiž soud v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že má pravomoc předmětnou věc rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu podle ust. § 46 odst. 2 usnesením odmítnout.

Pro předmětnou věc má zásadní význam posouzení otázky, zda žalovaný při přijímání žalobou napadeného usnesení vystupoval v pozici správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V tomto ustanovení, které vymezuje pravomoc soudů v rámci správního soudnictví, je uvedeno, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Kritéria pro určení charakteru rozhodnutí, jímž se určitá osoba „instaluje do funkce“ (respektive jímž je odvolávána, případně jímž je její jmenování do funkce odmítnuto), vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.11.2011, č.j. 7 As 66/2010-119. Aby mohl být jmenovací (odvolávací akt) považován za akt veřejnoprávní, muselo by podle Nejvyššího správního soudu být jeho podstatným obsahem i něco jiného, než jen instalace určité osoby do určité pracovněprávní pozice; jmenovací procedura by musela být součástí systému brzd a rovnovah směřujících k vyvážení moci uvnitř korporace. V daném případě funkce ředitele příspěvkové organizace zřízené krajem má dle soudu svojí podstatou manažerskou povahu. Rada Ústeckého kraje v daném případě nerozhodovala vrchnostensky, tedy o právech a povinnostech nepodřízených subjektů, nýbrž svoji činnost směřovala pouze ve vztahu k samotným krajem zřizované příspěvkové organizaci. Zásadní rozdíl oproti případům, kdy uvedení do funkce lze považovat za akt správního orgánu, je i skutečnost, že ředitel příspěvkové organizace je odpovědný zřizovateli, zákon neupravuje funkční období ředitele, ředitele odvolává samotný žalovaný (bez součinnosti s jakýmkoliv jiným orgánem) a důvody odvolání ředitele zákon neupravuje ani v obecných rysech. Právě v uvedených skutečnostech lze spatřovat rozdíl oproti případům, kdy orgán rozhodující o ustanovení konkrétní osoby do funkce vystupuje jako správní orgán.

Žalobce se ve své žalobě dovolává svého subjektivního veřejného práva na přístup k funkci. Právo na přístup k veřejné funkci je zakotveno v čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ovšem dle soudu funkce ředitele příspěvkové organizace zřízené krajem není veřejnou funkcí ve smyslu tohoto ustanovení. Uvedené ustanovení je nutno vykládat s ohledem na obsah celého článku 21 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje občanům správu věcí veřejných nebo podíl na ní. Pro veřejnou funkci je typické nejen to, že osoby jsou do funkce ustanovovány volbou či jmenováním a že funkce je prováděna ve veřejném zájmu, ale i právě to, že obsahem funkce je správa veřejných věcí a že její nositel disponuje vrchnostenskými kompetencemi (srovnej Wagnerová, E. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer, 2012). Funkce ředitele příspěvkové organizace svým charakterem těmto podmínkám neodpovídá.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že vztah mezi žalovaným a uchazečem o funkci ředitele příspěvkové organizace zřízené krajem je vztahem soukromoprávním a žalovaný nevystupoval v pozici správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (v tomto směru vycházel soud i ze závěrů obsažených v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31.7.2014, č.j. 5 A 95/2014-47, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3138/2015). Rada kraje jako orgán jednající jménem zaměstnavatele by v tomto vztahu měla postupovat v souladu se zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Má-li žalobce za to, že žalovaný při výběru ředitele porušil své zákonné povinnosti, může svůj spor předložit soudu v občanském soudním řízení.

V daném případě soud dospěl k závěru, že žalobce se domáhá rozhodnutí ve věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Proto soud dle § 46 odst. 2 danou žalobou odmítl.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel soud z ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci, který na výzvu soudu uhradil částku 3 000,- Kč, když podle citovaného ustanovení mj. platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud rovněž rozhodl o tom, že poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k věcně a místně příslušnému Okresnímu soudu v Chomutově.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.